

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.D. i R.D.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 16 lipca 2024 r., I ACa 838/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz M.D. i R.D.
5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości
odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o ustalenie i zapłatę z powództwa M.D. i R.D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał cztery przyczyny kasacyjne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Pierwsza z nich dotyczyła oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), dwie – występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedna – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura dwóch ostatnich spośród wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego. Szeroko wyjaśniono również istotę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN z 11 grudnia 2025 r., I CSK 3001/25, oraz z 19 grudnia 2025 r., I CSK 3165/24, wraz z przywołanym tam orzecznictwem)

Żadna z przyczyn kasacyjnych wskazanych przez bank nie występuje w sprawie.

Stanowisko o oczywistej zasadności skargi wiązane było przez bank z tezą o tym, że sporna umowa dotyczyła kredytu czysto walutowego („*stricte dewizowego*”, s. 4 skargi), a nie tzw. kredytu frankowego rozumianego jako kredyt indeksowany lub denominowany. Eksponowano przy tym możliwość wypłaty i spłaty kredytu bezpośrednio w walucie obcej; pominięcie tej możliwości skutkować miało – zdaniem skarżącego – błędnym zastosowaniem w sprawie art. 385¹ § 1 k.c. Wywody skarżącej nie świadczą jednak o oczywistej zasadności skargi, gdyż osnowy przedstawionej argumentacji nie znajdują odzwierciedlenia w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, wiążącym Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

i niemożliwym do zakwestionowania w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Zgodnie z treścią umowy pierwsza transza kredytu istotnie miała zostać wypłacona bezpośrednio w walucie obcej, jednak transze kolejne, od drugiej do szóstej, wypłacane miały być „przy wykorzystaniu bieżącego/negocjowanego kursu kupna dewiz” (k. 19 i 19v). Z kolei spłaty następować miały na zdefiniowany w umowie rachunek, który był rachunkiem prowadzonym w walucie polskiej – spłata kredytu bezpośrednio we franku szwajcarskim była zatem niemożliwa aż do czasu zawarcia przez strony (przewidzianego ustawą) aneksu do umowy kredytu.

W świetle powyższego nie może być zaaprobowane stanowisko skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skoro wspierający to stanowisko wywód zasadza się na twierdzeniach co do treści łączącego strony stosunku prawnego nieznanających odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych sprawy.

Z tych samych względów w sprawie nie zachodzi również druga z wymienionych przez bank przyczyn kasacyjnych, dotycząca tego, czy umowa kredytu cechująca się określonymi parametrami (m.in. umożliwiającą wypłatę i spłatę kredytu bezpośrednio w walucie obcej), może być dalej wykonywana po wyeliminowaniu z niej uznanych za niedozwolone postanowień związanych z przeliczeniami walutowymi. Bank nie przedstawił bowiem rzeczywistych parametrów spornej umowy, lecz wybrane elementy, odpowiadające własnemu zapatrywaniu co do istoty i charakteru zawartego kontraktu. W konsekwencji rozważanie przedstawianego zagadnienia byłoby zatem zbędne, gdyż nie występuje ono w okolicznościach niniejszej sprawy.

O wystąpieniu podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy również przyczyna kasacyjna numer trzy, dotycząca chwili, od której bank pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz konsumenta świadczenia z zobowiązania z tytułu świadczenia nienależnego spełnionego w wykonaniu umowy kredytu, która okazała się nieważna z uwagi na zawarte w niej postanowienia niedozwolone. Skarżący nawiązuje bowiem do koncepcji, zgodnie z którą znaczenie dla powstania lub wymagalności roszczenia konsumenta miałyby mieć pouczenia udzielane wierzycielowi w toku procesu przez sąd względnie oświadczenia konsumenta. Koncepcja ta nie znajduje jednak, co współcześnie jest

oczywiste, uzasadnienia w prawie polskim, a ponadto została stanowczo odrzucona także w orzecznictwie TSUE (zob. wyrok TSUE z 7 grudnia 2023 r., C-140/22).

Ostatnia, czwarta przyczyna kasacyjna, związana z potrzebą wykładni art. 189 k.p.c., nie jest aktualna, gdyż pojęcie „interesu prawnego” w tzw. sprawach frankowych również należy uznać za wyjaśnione. Było ono przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że rozumienie interesu prawnego musi być szerokie i elastyczne, a także uwzględniać okoliczności danej sprawy. W określonych sytuacjach nie można więc wykluczyć, że możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę nie wyczerpuje interesu prawnego po stronie osoby kwestionującej związanie częścią postanowień umowy lub istnienie zobowiązania mającego wynikać z umowy kredytu (zob. postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., I CSK 336/21, oraz wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]